

Kim

‘Maar mama, ik wil niet verhuizen!’

Verdrietig kijkt Kim mama aan. Mama zucht. Ze schuift een koffer opzij en gaat naast Kim op het bed zitten.

‘Ik begrijp het, Kim. Ik zou ook veel liever hier blijven wonen. Maar het moet. Dat weet je toch wel?’ Kim knikt. ‘Omdat papa een heel jaar in die fabriek in een andere stad moet gaan werken. En als hij dat niet doet, wordt hij ontslagen.’

‘Precies,’ zegt mama. ‘En papa kan niet iedere dag heen en weer rijden naar die fabriek. Dat is gewoon veel te ver weg. En het is maar voor één jaartje, toch? Daarna komen we weer gewoon terug in dit huis.’

Mama staat op. ‘Kom, we gaan verder met inpakken, de verhuishwagen komt morgenochtend al vroeg.’

Kim doet al haar sokken in een tas. Ze vindt het vreselijk om te gaan verhuizen. En het ergste is nog wel dat ze een heel jaar weg moet uit haar eigen, leuke klas. Vanaf maandag moet ze naar een nieuwe school, waar ze helemaal niemand kent. Het is ook geen christelijke school, want die zijn er niet in die stad.

‘Maar misschien kun je die kinderen wel over de Heere Jezus vertellen,’ had mama er nog bij gezegd. ‘Misschien weten ze daar nog helemaal niets van.’

Er volgen een paar drukke dagen van inpakken, verhuizen en weer uitpakken.

En dan is het maandag. De dag dat Kim voor het eerst naar haar nieuwe school zal gaan. Mama fietst met haar mee, omdat het de eerste keer is.

‘Heb je er een beetje zin in, Kim?’ vraagt mama.

Kim schudt haar hoofd. ‘Ik heb buikpijn.’

Mama knikt. ‘Dat is niet fijn. Misschien komt dat wel door de spanning. Zo’n nieuwe school is natuurlijk ook best een beetje spannend.’

Een beetje spannend? denkt Kim. Mama moest eens weten hoe vreselijk eng ze dit vindt!

Aan de rand van het schoolplein staat een fietsenhok. Kim zet haar fiets in het rek. Als ze hem op slot wil zetten, wordt ze op haar rug getikt. Een meisje kijkt haar boos aan. ‘Hé, dat is mijn plek, haal je fiets maar gauw weg.’

Kim kijkt verschrikt naar het meisje. ‘Wat...? O, sorry, heeft iedereen hier een vaste plek? Dat wist ik niet.’

Snel trekt Kim haar fiets uit het rek en kijkt zoekend rond. Gelukkig vindt ze nog een leeg plekje helemaal aan het andere eind van het fietsenhok.

Het meisje loopt naar haar toe. ‘Je bent zeker dat nieuwe meisje?’ vraagt ze.

Kim knikt. Het meisje bekijkt haar van top tot teen. ‘De klas vindt het helemaal niet leuk dat jij erbij komt. Het is net zo gezellig in onze klas.’

Kim slikt een paar keer. Haar buikpijn wordt opeens veel erger.

‘Kim, kom je nog?’ Mama steekt haar hoofd om het hoekje.

‘O, je hebt al met iemand kennis gemaakt?’ Mama loopt op hen af en geeft het andere meisje een hand. ‘Hallo, ik ben Kims moeder. En hoe heet jij?’

‘Nadine,’ zegt het meisje kortaf. Dan trekt ze haar hand terug en loopt zonder iets te zeggen het fietsenhok uit. Mama kijkt haar verbaasd na, maar zegt niets. Ze pakt Kim bij de hand.

‘Kom, we moeten nu echt naar binnen gaan.’

Mama brengt haar naar het lokaal. De meester staat in de deuropening. Het is nog een hele jonge meester, ziet Kim. Hij kijkt haar lachend aan. 'Ha, daar hebben we vast Kim!' Hij geeft haar een hand. 'Ik ben meester Jos. Welkom in onze klas!'

Hij wijst naar een tafeltje midden in het lokaal. 'Kijk eens, daar mag jij zitten.'

De tafeltjes staan twee aan twee, en Kim gaat aan de linkse tafel zitten.

Mama praat nog even met meester Jos. Dan geeft ze Kim een kus. 'Succes meid. Zet 'm op hè?'

Kim kijkt haar met een benauwd gezicht aan. 'Ik vind het eng, mama,' fluistert ze in mama's oor.

Dan gaat de bel en stroomt de klas vol met allemaal onbekende gezichten. Kim duwt haar handen tegen haar buik. Hè, die nare buikpijn wil maar niet over gaan.

'Hé, wat doe jij op mijn plek?' Het is weer hetzelfde meisje. Nadine staat voor haar tafeltje en kijkt haar boos aan. 'Ophoepelen, daar zit ik.'

'Ik... de meester zei dat ik hier moet zitten,' stamelt Kim.

Ze kijkt hulpzoekend naar de meester, maar die is druk bezig een meisje te feliciteren met haar verjaardag.

'Niks mee te maken,' snauwt Nadine. Ze wijst naar een tafeltje helemaal achterin. 'Ga jij daar maar zitten, dan hebben we tenminste geen last van je.'

Kim staat op. Maar dan kijkt meester Jos haar kant op. 'Is er wat, Kim?'

'Ze zat op mijn plaats,' zegt Nadine.

Het gezicht van de meester wordt hard. 'Nadine, stop hiermee! We hebben hier vrijdag duidelijke afspraken over gemaakt.'

Nadine kijkt haar woedend aan. 'Ik krijg jou nog wel!' sist ze. Dan loopt ze met boze stappen naar het achterste tafeltje.

Er komt een jongen naast Kim zitten. 'Hoi, ik ben Sjoerd. Trek je er maar niet te veel van Nadine aan hoor. Het is haar eigen schuld dat ze alleen moet zitten, want ze is vaak heel brutaal en ongehoorzaam.'

Meester Jos tikt op het bord. 'Kinderen, we gaan beginnen. Zoals jullie weten hebben we er vanaf vandaag een nieuw klasgenootje bij. Kim komt een jaartje bij ons in de klas. Ik denk dat het goed is dat we ons allemaal even aan Kim voorstellen.'

De kinderen gaan een voor een staan en noemen hun naam. Het is een grote klas, en al snel is Kim de helft van de namen alweer vergeten.

Na het voorstelrondje begint de meester meteen met de les. Er wordt niet gebeden, niet gezongen en niet uit de Bijbel gelezen. Kim vindt het maar vreemd.

Bij het overeten begint iedereen zomaar te eten. Kim aarzelt. Zal ze om stilte vragen? Mama had gezegd dat ze nu juist de kans had om ongelovige kinderen over de Heere te vertellen. Maar hoe moet ze dat doen? Iedereen zit te praten... niemand zal naar haar luisteren. Stilletjes vouwt ze haar handen en bidt ze voor haar eten.

Ze ziet niet hoe Nadine een paar andere meiden aanstoot, en met haar vinger naar haar voorhoofd wijst als ze Kim ziet bidden.

In de pauze staat ze wat alleen tegen het hek geleund. De andere meiden uit haar klas staan allemaal bij Nadine. Soms kijkt er een meisje uit de groep even in Kims richting, maar niemand komt naar haar toe. Kim voelt zich opeens heel alleen. Dit wordt vast het vervelendste jaar van haar leven.

Ook de dagen en de weken erna probeert Nadine haar het leven zo zuur mogelijk te maken. Dan is Kim weer opeens haar tas kwijt en vindt ze hem na lang zoeken terug in de jongens-wc. Of zit er opeens op een raadselachtige manier zomaar zand tussen haar brood. Een andere keer heeft iemand haar banden leeg laten lopen, en dan zit er opeens kauwgom op haar stoel, zodat haar rok er helemaal onder zit. Maar het allerergste vindt ze wel, dan geen één meisje zich met haar bemoeit. In

de klas gaat het nog wel, daar zorgt de meester wel voor, maar in de pauzes is ze altijd alleen. Naar de meester gaan heeft weinig zin, want niemand durft te zeggen wie de dader is. Ze zijn allemaal veel te bang van Nadine. Maar Kim weet zeker dat Nadine erachter zit. Heel vaak vraagt Nadine met een heel gemeen stemmetje: 'Hé Kimmetje, heb je het nog een beetje naar je zin in onze klas?' Iedere avond bidt Kim of de Heere haar wil helpen. Maar het lijkt wel of de Heere haar niet hoort. Waarom laat de Heere dit toe? Waarom helpt Hij haar niet?

De herfst gaat langzaam over in de winter. Iedere dag gaat Kim met meer tegenzin naar school. Mama merkt het wel. Ze is al een paar keer met de meester gaan praten. Maar het helpt niks. Kim telt ongeduldig de maanden af dat ze weer terug zal mogen naar haar oude klas. Op een dag komt meester Jos met een knoepert van een kerstboom de klas binnen. Hij wijst een paar kinderen aan die de boom mooi mogen optuigen. Ook Kim en Nadine mogen helpen. Kim kijkt wat onwennig naar de dozen met kerstballen, slierten en lampjes. Nadine ziet het. 'Wat sta je daar nou te suffen?' zegt ze. 'Ik... ik heb nog nooit een boom opgetuigd,' zegt Kim zacht. Nadine kijkt even verbaasd. Dan lichten haar ogen op. 'O... ik snap het al! Jij bent zwaar christelijk, toch? Dan mogen jullie zeker geen kerstboom van je dominee!' zegt ze hard. Een paar kinderen grinniken. Kim voelt zich rood worden. 'Kerstfeest betekent dat de Heere Jezus naar de aarde wilde komen,' zegt ze dapper. 'Omdat wij zulke slechte mensen zijn, en Hij ons wil zalig maken. En daar heeft een kerstboom met lichtjes toch niks mee te maken?' Nadine trekt een gek gezicht. 'Hoor haar nou preken! Wat een vrome. Daarom heeft ze ook altijd van die stomme rokken aan,' zegt ze tegen de andere kinderen. 'Dat moet van haar geloof.' Kim legt de rode kerstbal terug in de doos en vlucht de klas uit. Op de gang kan ze haar tranen niet meer tegenhouden. Snel gaat ze de meisjes-wc in en doet ze de deur op slot. Waarom is Nadine toch zo gemeen tegen haar? Nu durfde ze een keer iets over de Heere te vertellen, en dan doet Nadine zo! Waarom toch? Ze kan er echt niet langer meer tegen! Na een paar minuten droogt ze haar tranen af en wast ze haar gezicht een beetje. De anderen hoeven niet te weten dat ze gehuild heeft.

Op vrijdag hebben ze altijd gym. De gymzaal is een paar straten verderop. Op een vrijdag net voor kerst heeft het flink gesneeuwd. De meester wil altijd dat ze rustig naar de gymzaal lopen, maar nu lijkt hij het niet erg te vinden dat ze sneeuwballen naar elkaar gooien. Kim loopt een beetje alleen en kijkt jaloers naar haar spelende klasgenoten. Opeens voelt ze hoe een harde sneeuwbal haar vol in het gezicht raakt. Ze hoort Nadine lachen en veegt de koude sneeuw van haar gezicht. Een stukje verder moeten ze een drukke weg oversteken. De meester wil altijd dat ze hier wachten tot hij het teken geeft dat het veilig is. Ze staan met z'n allen op de stoeprand terwijl er nog een paar auto's voorbijkomen. Iedereen rijdt erg voorzichtig vandaag, het is nog flink glad op de weg. Nadine staat vlak voor Kim. Ze draait zich even naar haar om. 'Straks gaan we jou met z'n allen eens lekker goed inpeperen,' zegt ze met een gemeen lachje. 'We stoppen je oren, je neus en je mond zo vol met sneeuw dat je stikt.' Kim balt haar vuisten van ingehouden woede. Dan is het net of er diep in haar iets knapt, en geeft ze Nadine een harde zet in haar rug. Nadine probeert haar evenwicht nog te bewaren, maar haar voeten glijden weg in de gladde sneeuw. Ze zwaait met haar armen om overeind te blijven. Ze struikelt, en dan valt ze met een gil voorover op de weg. Een auto toetert. Remmen piepen. Kim hoort een doffe klap. En dan is het stil.

Met grote ogen staart Kim naar de straat. Nadine ligt midden op de weg. De auto die haar raakte is nog een paar meter doorgesleden over de gladde weg. Onder Nadines hoofd kleurt de sneeuw langzaam rood. Haar ogen zijn dicht, en haar gezicht is bijna net zo wit als de sneeuw. Kim wankelt achteruit en slaat haar handen voor haar gezicht. Ze snikt het uit. Wat heeft ze gedaan! Iemand roept: 'Bel 112! Snel!'

Overall om haar heen hoort ze mensen roepen.

'Ze gleed uit.'

'Ze stond vast te dicht op het randje van de stoep.'

'Ze keek niet goed uit.'

Kim luistert. Heeft niemand gezien wat er echt is gebeurd? Dat zij Nadine heeft geduwd?

'Niks zeggen hoor!' zegt een stemmetje in haar hoofd. 'Het is Nadines eigen schuld. Ze verdiende het. Net goed.'

Een paar minuten later hoort ze in de verte de sirene van de ziekenwagen. Er komt een juffrouw die hen meeneemt terug naar school. Meester Jos blijft bij Nadine.

Kim loopt stilletjes terug naar school. Stel dat Nadine dood is! Dan is zij een moordenaar geworden!

De juffrouw zegt dat ze wat mogen gaan tekenen, maar niemand voert echt veel uit. Een poosje later horen ze weer de sirene van de ziekenwagen. Een paar minuten later komt meester Jos de klas in.

'Meester, is ze naar het ziekenhuis? Is het ernstig? Mogen we naar haar toe?'

Iedereen heeft wel wat te vragen. De meester vraagt om stilte.

'Nadine is met spoed naar het ziekenhuis gebracht. Ze heeft een ernstige hoofdwond. Meer weten we tot nu toe niet. We gaan nu naar huis. Zodra er nieuws is, zal ik dat naar jullie ouders mailen.'

Als Kim thuiskomt, blijkt mama het al te weten van het ongeluk. Kim slaat haar armen om haar heen en snikt het uit. Mama probeert haar te troosten. Kim twijfelt. Zal ze mama vertellen wat er echt gebeurd is?

Niet doen hoor! fluistert het stemmetje weer. Dan moet je misschien wel naar de gevangenis!

Stilletjes gaat Kim naar haar kamertje. Ze probeert wat te lezen, maar het lukt niet. Ze is zo onrustig! Ze gaat voor het raam staan en staart naar de witte wereld buiten. Wat heeft ze gedaan! Stel nou dat Nadine sterft! Of dat ze vanaf nu gehandicapt is, en dat allemaal door haar schuld? O, wat moet ze doen? Ze ploft op haar bed en stopt haar hoofd onder het kussen. Ergens in haar borst voelt ze een stekende pijn. Ze snikt het uit.

Die avond komt er een mail van de meester. Mama leest hem voor.

Beste kinderen en ouders,

Nadine heeft waarschijnlijk ernstig hoofdletsel. Daarom houden de dokters haar nog even in slaap.

Haar andere verwondingen lijken mee te vallen. Morgen hopen de dokters meer te weten.

Ik hou jullie op de hoogte.

Meester Jos.

Als Kim die avond op bed ligt, kan ze niet in slaap komen. Steeds weer ziet ze in haar gedachten hoe Nadine voorover op straat valt. En steeds weer hoort ze in haar hoofd de gierende banden en die nare, doffe klap. Ze huivert en trekt het dekbed dichter om zich heen.

De dokters houden Nadine in slaap, schreef de meester. Maar tot wanneer? En als ze weer wakker wordt, wat dan? Dan zal Nadine natuurlijk vertellen wat er is gebeurd. Dan zal haar vreselijke geheim bekend worden.

Ze gooit het dekbed van zich af, want nu krijgt ze het opeens erg warm. Zal ze naar beneden gaan? Alles eerlijk aan papa en mama vertellen? O, wat moet ze toch doen? Ze probeert te bidden, maar ook dat lukt niet. Ze kan haar gedachten er niet bij houden. Het is al heel laat als Kim eindelijk in een onrustige slaap valt.

De volgende dag wordt Kim pas laat wakker. Ze heeft slecht geslapen, ze is vannacht wel tien keer wakker geschrokken. Omdat het zaterdag is, heeft mama verse broodjes gehaald bij de bakker. Maar ze smaken Kim vandaag helemaal niet.

‘Nog nieuws van Nadine?’ vraagt ze.

Mama schudt haar hoofd. ‘Ik heb net nog gekeken of er mail was.’

Dan gaat de telefoon. ‘Neem jij even op, Kim,’ zegt mama.

‘Hallo, met Kim van Dijk.’

‘Ha Kim, jou moest ik net hebben. Je spreekt met mevrouw De Groot, de moeder van Nadine.’

Kim voelt hoe haar benen beginnen te trillen.

‘O... hallo. Hoe eh... hoe is het met Nadine?’ vraagt ze met een bibberstemmetje.

‘Wel, vanmorgen is Nadine weer wakker geworden. Haar hoofdwond lijkt gelukkig mee te vallen.

Maar Kim, luister. Nadine wil heel graag dat jij haar komt bezoeken. Ze wil niet zeggen waarom, maar ze zegt dat het heel belangrijk is.’

Kim zoekt steun tegen de muur. Nadine wil haar spreken? Haar moeder klinkt wel heel vriendelijk.

Zou Nadine nog niets over dat ... over dat erge hebben verteld?’

‘Kim... ben je er nog?’ vraagt mevrouw De Groot. ‘Kun je nu naar het ziekenhuis komen? Nadine ligt in kamer 151.’

‘Eh... ja, dat is goed. Ik kom er gelijk aan.’

Als ze ophangt, kijkt mama haar vragend aan.

‘Was dat Nadines moeder?’

Kim knikt.

‘Nadine vraagt of ik bij haar op bezoek wil komen.’

‘Nu direct?’ vraagt mama verbaasd.

Weer knikt Kim.

‘Maar waarom dan...?’ vraagt mama verder.

Kim durft mama niet aan te kijken. ‘Dat wist haar moeder ook niet.’

‘Hm, ik vind het wel een beetje vreemd,’ zegt mama. Ze pakt haar jas. ‘Maar goed, als het zo belangrijk is, dan breng ik je gelijk wel even.’

Een half uurtje lopen ze door de grote hal van het ziekenhuis. Ze moeten even een stukje omlopen omdat een kinderkoor zich opstelt om kerstliederen te gaan zingen. Even later staan ze voor kamer 151. Kim voelt haar handen nat worden van de zenuwen. Mama klopt zacht op de deur. Nadines moeder komt de gang op.

‘O, wat fijn dat jullie direct konden komen. Kim, Nadine wil jou graag even alleen spreken. Je moeder en ik gaan ondertussen wel even een kopje koffie halen, want daar ben ik wel aan toe.’

Kim duwt zachtjes de kamerdeur open. Binnen hoort ze een apparaat af en toe een piepje geven. Ze haalt even diep adem. Dan stapt ze de kamer in.

Er staat maar één bed in de kamer. Kim schrikt als ze daar Nadine zo heel stilletjes ziet liggen. Ze heeft haar ogen dicht. Om haar hoofd zit een dik verband. Wat is ze wit! Even twijfelt ze. Ze voelt de tranen prikken. Haar schuld! Dan loopt ze naar het bed. Nadine hoort haar en doet haar ogen open.

‘Kim, je bent er!’ fluistert ze.

Kim kan niets zeggen, er zit iets klem in haar keel.

Nadine steekt haar hand uit en neemt Kims hand in de hare.

Kim slikt een paar keer. Dan zegt ze: 'Nadine... ik heb iets vreselijks gedaan.'

'Ssst,' zegt Nadine. 'Niets zeggen. Eerst ik.'

Nadine kijkt haar aan. Dan ziet Kim iets nieuws in haar ogen. Iets vriendelijks, dat er vroeger nooit was.

'Eigenlijk verdien ik het om dood te zijn,' zegt Nadine opeens.

Kim schrikt. 'Wat zeg je nou?'

'Die duw... die had ik dubbel en dwars verdiend. Al die maanden ben ik zo vreselijk gemeen tegen je geweest.' Dan slaat ze haar ogen neer. 'Kim, wil je het me alsjeblieft vergeven?'

Kim begint te huilen. 'Nadine... maar dit... je hoofd, dat is toch allemaal mijn schuld. Ik moet jou om vergeving vragen!'

Nadine schudt voorzichtig haar hoofd. 'Toen ik vannacht wakker werd, Kim, toen heb ik heel lang nagedacht. Ik heb mezelf de vraag gesteld: waarom heb ik toch zo'n erge hekel aan Kim?'

Ze zwijgt even. Dan kijkt ze Kim aan. 'Misschien komt het omdat jij op mijn plaatsje mocht zitten in de klas. Maar dat was mijn eigen schuld. Omdat ik vaak vervelend deed en de les verstoorde. En misschien komt het ook wel door mijn vader. Hij heeft een vreselijke hekel aan christelijke mensen. Hij zegt dat zijn christelijke collega zijn baan heeft ingepikt zodat hij ontslagen is. Hij vindt jullie allemaal een stelletje schijnheilig vromen.'

Nadine slikt even.

'Maar dat is niet waar. Want jij bent helemaal niet schijnheilig. Jij bent juist heel aardig.'

Ze knijpt even in Kims hand.

'Kim, we vertellen niemand over die duw, oké? Dat is ons geheim.'

Kim kijkt Nadine verwonderd aan. 'Echt?'

Nadine knikt.

Door de open deur komen opeens de heldere kinderstemmen van het kinderkoor de kamer in. 'Ere zij God en vrede op aarde.'

Stil luisteren ze naar het lied.

'Mooi hè?' zegt Kim. 'Dat lied zongen de engelen, toen de Heere Jezus werd geboren.'

Dan zegt Nadine: 'Kim, toen we de kerstboom gingen versieren, zei jij iets over wat Kerstfeest echt betekent, weet je nog?'

Kim knikt. Dat Nadine dat nog weet!

Nadine zegt: 'Toen zei je ook iets over Jezus. Dat Hij op aarde wilde komen voor slechte mensen. Wil je mij daar nog eens over vertellen, alsjeblieft? Want ik voel me ook zo slecht.'

Kim knikt. 'Natuurlijk wil ik dat.'

En dan komt er opeens een gedachte in haar op: Nadine, die haar altijd zo dwars zat, en die nu wil weten wat Kerstfeest echt betekent! Zou de Heere dan toch een bedoeling hebben gehad met dit alles?

En dan begint Kim te vertellen. Ze probeert het zo eenvoudig mogelijk te doen, want Nadine weet er natuurlijk nog niets van. Ze vertelt over Jozef en Maria, die na een lange reis in Bethlehem aankwamen. En over Maria, die een Kindje moest krijgen, en hoe niemand haar een slaapplek wilde geven. En natuurlijk vertelt ze over de grote wonder van het Kerstfeest. Hoe de Zoon van God naar de aarde wilde komen, en geboren wilde worden in een beeststal om zondige mensen zalig te maken.

Eeuwoud Koolmees